

Γεννήθηκε στην Αθήνα, κάπου ανάμεσα στις γειτονιές της Άνω Κυψέλης και τα Τουρκοβούνια. Η ίδια αναφέρει πως ήταν όμορφα εκείνα τα χρόνια. Νιώθει μάλιστα ευγνώμων που πρόλαβε, έστω για λίγο, τις ανοιχτές πόρτες στα σπίτια, όταν κανείς δεν φοβόταν και τα παιδιά έπαιζαν ανέμελα στον δρόμο μήλα, σκοινάκι, κρυφτό και κυνηγητό δίχως να τους απασχολούν τα αυτοκίνητα ενώ μαζεύονταν στο σπίτι συνήθως όταν άρχιζε να βραδιάζει. Όσο για τα όνειρα που έκανε για τη ζωή της ως ενήλικη άρχισαν να σχηματίζονται στην εφηβεία.

Η γλυκιά και ταλαντούχα συγγραφέας Ιφιγένεια Τέκου δεν δίστασε να μιλήσει στη Mag για όλα. Το νέο της βιβλίο, το γράψιμο, την έμπνευση, το συγγραφικό φθόνο, τα όνειρα και τις σκέψεις της. Και ανέφερε πως η συγγραφή προέκυψε εντελώς τυχαία ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε τότε. Γιατί τώρα δεν παύει να σκέφτεται πως μπορεί να υπήρχε ήδη μέσα της το μικρόβιο και να μην το είχε αντιληφθεί.

**ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗ
ΜΑΡΙΑ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ**

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΤΕΚΟΥ

**“Είναι πάντα μια
όμορφη εμπειρία η
επαφή με το
αναγνωστικό κοινό”**

I

Ιφιγένεια μου, γεννήθηκες στην Αθήνα. Μίλησε μου λίγο για τα παιδικά σου χρόνια, τα εφηβικά σου όνειρα.

Γεννήθηκα στην Αθήνα, κάπου ανάμεσα στις γειτονιές της Άνω Κυψέλης και τα Τουρκοβούνια. Ήταν όμορφα εκείνα τα χρόνια. Νιώθω ευγνώμων που πρόλαβα έστω για λίγο τις ανοιχτές πόρτες στα σπίτια όταν κανείς δεν φοβόταν και, εμείς τα παιδιά, παίζαμε ανέμελα στον δρόμο μήλα, σκοινάκι, κρυφτό και κυνηγητό δίχως να μας απασχολούν τα αυτοκίνητα-δεν ήταν τόσα πολλά-και μαζευόμασταν στο σπίτι με την τελευταία γκαρίλα της μάνας μας, συνήθως όταν άρχιζε να βραδιάζει. Τα όνειρα που έκανα για τη ζωή μου ως ενήλικη, άρχισαν να σχηματίζονται στην εφηβεία μα για να πω την αλήθεια, ούτε ένα από αυτά δεν βγήκε και δεν με πείραξε, γιατί άλλαζαν διαρκώς μέχρι να συνειδητοποιήσω τι πραγματικά θα με έκανε

ευτυχισμένη.

Έχεις σπουδάσει Γαλλική Φιλολογία στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών ενώ αργότερα πήρες μεταπτυχιακό τίτλο από το Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών στη Διοίκηση Επιχειρήσεων. Η συγγραφή πώς προέκυψε;

Καταρχήν να πω ότι σπούδασα κάτι που αγαπούσα πολύ χωρίς να σκεφτώ την μετέπειτα επαγγελματική αποκατάσταση. Ίσως να έπρεπε...αν και πάλι δεν θα άλλαζε κάτι. Αν διάλεγα μια άλλη Σχολή με το σκεπτικό ότι θα έβρισκα ευκολότερα δουλειά, δεν θα κατάφερνα ποτέ να αποφοιτήσω. Η άποψή μου είναι ότι πρέπει να αγαπάμε σφόδρα αυτό με το οποίο καταπιανόμαστε. Μέσα από αυτό το σκεπτικό άλλωστε

κατέληξα να ασχολούμαι με τη συγγραφή η οποία προέκυψε εντελώς τυχαία ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα τότε. Τώρα που το σκέφτομαι μπορεί να υπήρχε ήδη μέσα μου το μικρόβιο.

Ποια είναι η βαθύτερη, πιστεύεις, αιτία που ωθεί έναν άνθρωπο να ασχοληθεί με το γράψιμο, παράλληλα με μια φορτωμένη από υποχρεώσεις καθημερινότητα;

Αν κρίνω από εμένα, η συγγραφή αποτελεί μια βαθύτερη ανάγκη για να εκφράσω σκέψεις/συναισθήματα κι ενίστε να τα εκτονώσω.

Φαντάζομαι πως κάτι ανάλογο σπρώχνει τον

καθένα για να
γράψει. Όσο για
την έλλειψη
χρόνου και τη
φορτωμένη
καθημερινότητα
, θαρρώ πως
πάντα θα
βρίσκουμε
χρόνο για όσα
αγαπάμε.

**Εσένα τι είναι εκείνο που
σε σπρώχνει στο να
γράφεις; Τι σε εμπνέει;**

Η διαδικασία της
συγγραφής με γεμίζει με
τρόπους που δεν
φανταζόμουν και όσο
συμβαίνει αυτό-ελπίζω για
πάντα-δεν πρόκειται να
σταματήσω. Η έμπνευσή
μου πηγάζει από ιστορικά
γεγονότα, από τη σύγχρονη
καθημερινότητα, από ένα
τραγούδι ή μια φράση που
θα τριβελίσει το μυαλό
μου...από οπουδήποτε.
Καθώς ένας συγγραφέας
αποκτά περισσότερες
εμπειρίες, μπορεί
ευκολότερα να
αφουγκράζεται το
περιβάλλον του και να
αντλεί υλικό.

**Είσαι μια συγγραφέας που
δεν έχει ασχοληθεί μόνο με
το μυθιστόρημα για
ενήλικες μα και με το
εφηβικό μυθιστόρημα. Αν
σου ζητούσα να επιλέξεις
μόνο ένα από τα δύο είδη
ποιο θα ήταν αυτό;**

Εννοείται πως δεν μπορώ
να διαλέξω. Ακολουθώ

Θα υπάρξει συγχώρεση προτού οι ενοχές
σβήσουν με ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΩΣ;

πάντα την έμπνευσή μου
χωρίς να με απασχολεί να
προσδιορίσω το κοινό στο
οποίο απευθύνεται το
εκάστοτε βιβλίο μου.
Γενικότερα φροντίζω όσο
γίνεται να μην
επαναπαύομαι με τα θέματα
που επιλέγω αλλά να
δοκιμάζω και να
δοκιμάζομαι.

**Το τελευταίο φως. Ο τίτλος
του νέου σου βιβλίου από
τις εκδόσεις Ψυχογιός. Τι
πραγματεύεται;**

Η ιστορία κινείται σε τελείως
διαφορετικά μονοπάτια από
κάθε προηγούμενο
μυθιστόρημα που έχω
γράψει, καθώς ξεφεύγει από
το ιστορικό πλαίσιο μέσα
στο οποίο συνήθιζα να
τοποθετώ τους ήρωές μου.
Ένα υπέροχο χωριό της
Μάνης, η Βάθεια,
υποδέχεται τους
πρωταγωνιστές της ιστορίας
μου παρακολουθώντας τις
ζωές τους μέσα από
διαφορετικές χρονικές
περιόδους και περάσματα
σε άλλα μέρη όπως τη
Θεσσαλονίκη, την Αθήνα, το
Λονδίνο και την Κένυα,
παραμένοντας ωστόσο το
βασικό κάδρο, το μέρος
όπου αρχίζουν και

τελειώνουν όλα. Η
άγρια ομορφιά της
μου φάνηκε ιδανική
προκειμένου να
ενσταλάξω το
μυστήριο που ήθελα.
Σε ένα πυργόσπιτο, το
«Φεγγαρόφυλλο»
όπως ονομάστηκε από
τον ιδιοκτήτη του,
λόγω των κίτρινων
λουλουδιών που το
περιστοιχίζουν,
δημιουργείται η
κατάλληλη
ατμόσφαιρα για να
έρθουν στο φως
εκείνα που
αποσιωπήθηκαν.
Δύο δεκαεπτάχρονα
κορίτσια, η Σεμέλη και
η Ισμήνη, ευλογούνται
με το δώρο της
αληθινής φιλίας, μα η
βαριά ευθύνη ενός
κοινού μυστικού τις
απομακρύνει και η
καθεμία τους
ακολουθεί τη δική της
ξεχωριστή πορεία.
Πολλά χρόνια
αργότερα, η Μαρίνα
και η κόρη της, η
μικρή Μάχη,
εγκαταλείπουν την
Αθήνα κάνοντας μια
νέα αρχή, στο σπίτι-
μυστήριο που
κληρονόμησε εν

αγνοία της από την μακαρίτισσα την μητέρα της. Η διαμονή τους στο Φεγγαρόφυλλο, σημαδεύεται από παράξενα και τρομαχτικά γεγονότα δοκιμάζοντας τις αντοχές...και η αντίστροφη μέτρηση ξεκινά αποκαλύπτοντας το σκοτεινό παρελθόν που απειλεί να καταστρέψει πολλές ζωές.

Πώς εμπνεύστηκες την ιδέα και πόσο επίπονη ήταν η πορεία μετεξέλιξής της σε μυθιστόρημα;

Πηγή έμπνευσης στάθηκε για μένα ο φάρος του Ταίναρου, που κατασκευάστηκε από Γάλλους το 1882 με μοναδική θέα στο ανοιχτό πέλαγος. Ένας φάρος απομονωμένος σε μια πετρώδη λουρίδα γης με το φως του να γυρίζει, να αλλάζει, να χαμηλώνει, να δυναμώνει πάντα με την ίδια σειρά, ενώνοντας τον άνθρωπο με τη ζωή, τη θάλασσα, τους θρύλους. Βλέποντάς τον άρχισα να κάνω συνειρμούς και σιγά σιγά σχηματίστηκε η πρώτη μου ηρωίδα, η Σοφία. Όσο κι αν θα σας φανεί περίεργο διαβάζοντας το νέο μου πόνημα, ήταν η ψυχικά άρρωστη Σοφία που έβαλε τα θεμέλια της μυθοπλασίας, προσκαλώντας και τους υπόλοιπους ήρωες. Ένα αινιγματικό πρόσωπο που μου προξένησε ποικίλα συναισθήματα με

“Καθώς ένας συγγραφέας αποκτά περισσότερες εμπειρίες, μπορεί ευκολότερα να αφουγκράζεται το περιβάλλον του και να αντλεί υλικό”

επικρατέστερο εκείνο της θλίψης. Θαρρώ ότι αν βρεις την κεντρική ιδέα που θα έχει το μυθιστόρημά σου, από εκεί και πέρα η υλοποίησή της είναι πιο εύκολη.

Υπάρχει κάποιος ήρωας στο βιβλίο σου με τον οποίο ταυτίστηκες περισσότερο ενώ το έγραφες;

Να ταυτίστηκα...όχι, δεν μπορώ να το πω αυτό, όμως υπάρχει μια ηρωίδα, η ψυχικά άρρωστη Σοφία, που πραγματικά με βασάνισε καθώς επεδίωξα να τραβήξει πάνω της τόσο το μίσος του αναγνώστη όσο και τον οίκτο του.

Πώς νιώθεις μετά από την ολοκλήρωση της συγγραφής; Λύτρωση, πνευματική κόπωση ή ψυχική ευφορία;

Νιώθω όλα αυτά μαζί. Εξουθενωμένη μα χαρούμενη που μπήκε η τελευταία τελεία και το βιβλίο μου θα πάρει το δρόμο του. Παράλληλα βρίσκομαι σε μια ευχάριστη υπερδιέγερση καθώς αναρωτιέμαι πώς θα το

υποδεχτούν οι αναγνώστες.

Το νεανικό σου βιβλίο με τίτλο "Yolo, Ζεις μονάχα μια φορά" είχε μπει στην μικρή λίστα των βραβείων του Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού βιβλίου και τώρα βρίσκεται στη δεκάδα των βραβείων Public στην κατηγορία Ελληνική Εφηβική Λογοτεχνία. Πόσο σημαντικές είναι τέτοιες διακρίσεις για σένα;

Είναι πολύ σημαντικές καθώς αποτελούν μεγάλη ηθική ικανοποίηση για ένα συγγραφέα που παλεύει με ένα απαιτητικό είδος, την εφηβική λογοτεχνία, αφού όλοι γνωρίζουμε πως δεν έχει αναγνωστικό κοινό. Πολλές φορές με έχουν ρωτήσει ομότεχνοι και φίλοι γιατί πήρα την απόφαση να ασχοληθώ με τον «νέο αναγνώστη»-χαμένη υπόθεση μου είπαν-

που προτιμά να περάσει
όλη του την ημέρα μπροστά
από την οθόνη ενός
υπολογιστή ή ενός κινητού
παρά να ξεφυλλίσει έστω
δύο σελίδες από κάποιο
βιβλίο. Για δύο λόγους.
Πρώτον με ευχαριστεί πολύ
να γράφω εφηβική
λογοτεχνία και άρα δεν
βρίσκω τον λόγο να
σταματήσω να το κάνω.
Δεύτερον, δεν έχω ξεγράψει
τους νέους ως αναγνώστες.
Θέλει μάχη, σίγουρα, όμως
αξίζει να προσπαθήσουμε
όλοι μας, ο καθένας όπως
μπορεί, ώστε να φέρουμε
τον νέο κοντά στα βιβλία.
Τρόποι υπάρχουν αρκεί να
είμαστε διατεθειμένοι.

**Τι πιστεύεις για το
«συγγραφικό φθόνο»;
Είναι κάτι υπαρκτό ή
μήπως βρίσκεται στη
φαντασία ορισμένων;
Πόσο η λογοτεχνία
απελευθερώνει την
ανθρώπινη ψυχή, και πόσο
μας κάνει καλύτερους
ανθρώπους;**

Η ζήλεια είναι ένα
ανθρώπινο συναίσθημα
που φωλιάζει σε κάθε
καρδιά που την καλοδέχεται
είτε ανήκει σε συγγραφέα
είτε σε νοσοκόμο είτε σε
τσαγκάρη. Μέχρι ενός
σημείου είναι και
επιθυμητή, όταν δηλαδή
είναι δημιουργική και
συγκρατιέται στα όρια του
θαυμασμού για το
κατόρθωμα κάποιου άλλου
παροτρύνοντάς μας να
γίνουμε καλύτεροι.
Πράγματι η λογοτεχνία θα

πρέπει να απελευθερώνει
την ανθρώπινη ψυχή και να
δημιουργεί πνευματική
ανάταση, ωστόσο δεν
συμβαίνει πάντα. Στην
πορεία της ζωής μου έχω
γνωρίσει αγράμματους
ανθρώπους που δεν είχαν
διαβάσει ούτε ένα βιβλίο
και όμως η καρδιά τους
ήταν καθαρή σαν διαμάντι
και δεν είχαν ζηλέψει ποτέ
ούτε μυρμήγκι και από την
άλλη μεριά έχω συναντήσει
ανθρώπους του πνεύματος
να υποπέφτουν σε τραγικά
σφάλματα που δεν τους
αρμόζουν και φανερώνουν
έλλειψη παιδείας.
Συγγραφή δεν σημαίνει
απαραίτητα ενδοσκόπηση
και αυτοβελτίωση.

**Πώς βιώνεις την επαφή με
τους αναγνώστες σου στις
παρουσιάσεις του βιβλίου
σου, αλλά και στο
Διαδίκτυο;**

Είναι πάντα μια όμορφη
εμπειρία η επαφή με το
αναγνωστικό κοινό.
Απολαμβάνω να συνομιλώ
μαζί τους-ειδικά με τους

έφηβους-και να
ανταλλάσσουμε
απόψεις για τα
βιβλία μου αλλά και
γενικότερα για τη
λογοτεχνία. Αυτή η
επαφή είναι άλλωστε
το μεγαλύτερο
κέρδος για ένα
συγγραφέα.

**Ποιοι είναι οι
αγαπημένοι σου
λογοτέχνες;
Πιστεύεις ότι τα
αναγνώσματα ενός
συγγραφέα
επηρεάζουν τη
γραφή του και είναι
απαραίτητα για την
εξέλιξή του;**

Θα ξεκινήσω από το
δεύτερο μέρος της
ερώτησής σας. Ναι,
πιστεύω ακράδαντα
ότι τα αναγνώσματα
ενός συγγραφέα
επηρεάζουν τη
γραφή του και είναι
απαραίτητα για την
εξέλιξή του.
Πολλοί οι
αγαπημένοι
συγγραφείς τόσο από
την ελληνική όσο και

από την παγκόσμια
λογοτεχνία όπως
Καζαντζάκης, Λουντέμης,
Παπαδιαμάντης,
Καραγάτσης, Γονατάς,
Παπαγιώργης, Ιωάννου,
Χένρι Τζέιμς, Ναθάνιελ
Χόθορν, Τζέιμς Τζόις, Καμύ,
Μ. Άτγουντ, Πολ Όστερ,
Χ.Μαρίας, Σολ Μπέλου, Τ.
Χάρντι, Μπόρχες,
Κορτάσαρ, Erri De Lucca.
Όπως καταλαβαίνετε δεν
μπορώ να τους αναφέρω
όλους γιατί είναι πολλοί και
η λίστα μου διαρκώς
εμπλουτίζεται.

Κάποιος γεννιέται συγγραφέας ή γίνεται;

Μεγάλη κουβέντα αυτή
ειδικά όταν τα τελευταία
χρόνια έχει αυξηθεί κατά¹
πολύ ο αριθμός των
ανθρώπων που στρέφονται
στη συγγραφή. Ίσως να
είναι σημεία των καιρών
και μια αντίδραση απέναντι
στη κρίση που έχει απλώσει
ρίζες σε κάθε τομέα της
ζωής μας. Για να έρθω στο
ερώτημά σας, πιστεύω ότι
ο καθένας μπορεί να
γράψει, αρκεί να πάρει ένα
μολύβι και μια κόλλα χαρτί
ή να ανοίξει νέο αρχείο
στον υπολογιστή του. Αν
γράφεις, λοιπόν, είτε
εκδίδεις τα βιβλία σου είτε
όχι-μάλλον θα σε
αποκαλέσουν συγγραφέα
και οπωσδήποτε μπορείς
να εξελιχθείς με πολλή²
δουλειά, ειδικά αν
διαθέτεις μια γενική
μόρφωση και παιδεία. Σε
περίπτωση που σε

διακρίνει κάποιο έμφυτο
ταλέντο στη συγγραφή, τότε
οδηγείσαι ταχύτερα και πιο
επιτυχημένα στον στόχο
σου.

**Αν και είναι νωρίς ακόμη
το νέο σου βιβλίο μόλις
κυκλοφόρησε - δεν μπορώ
να μη σε ρωτήσω. Τώρα
γράφεις κάτι; Πες μου λίγα
πράγματα για τα θέματα
με τα οποία σκοπεύεις να
καταπιαστείς στα επόμενα
λογοτεχνικά σου βήματα.
Σκέφτεσαι μήπως να
ασχοληθείς και με κάποιο
άλλο είδος. Ένα
αστυνομικό μυθιστόρημα
ας πούμε;**

Τους τελευταίους μήνες δεν
γράφω κάτι καθώς έχω
αφοσιωθεί πλήρως στην
έρευνα που κάνω για το
επόμενο βιβλίο μου-δεν
είναι αστυνομικό-το οποίο
έχει αποδειχτεί ιδιαίτερα
απαιτητικό. Ειλικρινά δεν
γνωρίζω με τι θέματα θα
καταπιαστώ στο άμεσο
μέλλον ή με ποιο
λογοτεχνικό είδος, όμως
εκείνο που μπορώ να πω με
σχετική ασφάλεια είναι ότι
δεν μου αρέσει η
πεπατημένη και η σιγουριά
που σου προσφέρει.
Προτιμώ να δοκιμάζω
διαρκώς τα όριά μου και
μέσα από αυτή τη

διαδικασία να
ανακαλύψω τη
συγγραφική μου
ταυτότητα.

Τα μελλοντικά σου σχέδια;

Τα σχέδια που κάνω
είναι πάντα
βραχυπρόθεσμα άντε
και μεσοπρόθεσμα. Ζω
όσο καλύτερα μπορώ
την κάθε μέρα
δημιουργώντας τα
θεμέλια για την
επαύριο. Αν με
ρωτήσετε τι θα
επιθυμούσα για μένα
στο μέλλον... αυτό³
είναι εύκολο. Τα
πάντα, καθώς τα
όνειρά μου δεν έχουν
όρια.

Μια ευχή που θέλεις να μοιραστείς μαζί μας;

Να είμαστε καλά, να
μην χάνουμε την
ψυχραιμία μας και την
ανθρωπιά μας και να
βιηθάμε ο ένας τον
άλλο αντί να
τρωγόμαστε μεταξύ
μας. Εύχομαι να
έρθουν καλύτερες
μέρες, έτσι ώστε να
μην αναγκάζονται τα
νέα παιδιά να αφήνουν
τον γενέθλιο τόπο
τους.

**“Προτιμώ να δοκιμάζω διαρκώς
τα όριά μου”**